

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 38/2014
06.02.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Драгише Ђорђевића, председника већа, Зорана Таталовића, Маје Ковачевић-Томић, Биљане Синановић и Горана Чавлине, чланова већа, са саветником Татјаном Миленковић, као записничарем, у кривичном предмету осуђеног Г.М., због кривичног дела примање мита из члана 367. став 2. КЗ, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца осуђеног Г.М., адвоката Д.С., поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Краљеву К бр.20/13 од 26.06.2013. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 бр.4407/13 од 24.10.2013. године, у седници већа одржаној дана 06.02.2014. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца осуђеног Г.М., поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Краљеву К бр.20/13 од 26.06.2013. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 бр.4407/13 од 24.10.2013. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Краљеву К бр.20/13 од 26.06.2013. године окривљени Г.М. оглашен је кривим због извршења кривичног дела примање мита из члана 367. став 2. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од осам месеци, док је окривљени М.С. оглашен кривим због извршења кривичног дела давања мита из члана 368. став 2. КЗ за које је применом чланова 4, 14, 22, 25, 42, 45, 54, 56, 57, 91. и 92. КЗ и чл. 193. и 356. ЗКП ослобођен од казне. Наведеном пресудом од окривљеног Г.М. одузета је имовинска корист у износу од 20 евра те је обавезан да плати у Буџет Републике Србије новац у овом износу у року од 15 дана од правноснажности пресуде.

Истом пресудом обавезани су окривљени да плате суду паушал и то окривљени Г.М. у износу од 10.000,00 динара, а окривљени М.С. у износу од 2.000,00 динара, у року од 15 дана од правноснажности пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 бр.4407/13 од 24.10.2013. године делимичним усвајањем жалбе браниоца окривљеног Г.М. преиначена је пресуда Вишег суда у Краљеву К бр.20/13 од 26.06.2013. године

само у односу на окривљеног Г.М., у делу одлуке о казни, тако што је Апелациони суд окривљеног Г.М. за кривично дело примање мита из члана 367. став 2. КЗ за које је оглашен кривим изреком првостепене пресуде, осудио на казну затвора у трајању од шест месеци, док је жалба браниоца окривљеног Г.М. у осталом делу, као и жалба Вишег јавног тужиоца у Краљеву, одбијена као неоснована и првостепена пресуда у непреиначеном делу потврђена.

Бранилац осуђеног Г.М. поднео је захтев за заштиту законитости против напред наведених правноснажних пресуда због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1. у вези члана 439. став 1. тачка 1. ЗКП са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев за заштиту законитости и укине у целини побијане пресуде и предмет врати првостепеном суду на поновни поступак пред потпуно измењеним већем. Бранилац је предложио да буде позван на седницу већа на којој ће бити разматран захтев за заштиту законитости као и да се с обзиром на садржај захтева одреди да се извршење правноснажне пресуде одложи, односно прекине, уколико осуђени започне са издржавањем казне.

Разматрајући захтев за заштиту законитости на седници већа одржаној сходно одредбама члана 486. и 487. ЗКП, Врховни касациони суд је нашао да је захтев изјављен од овлашћеног лица, благовремен и дозвољен.

Након што је примерак захтева за заштиту законитости у смислу члана 488. став 1. ЗКП-а доставио јавном тужиоцу, Врховни касациони суд је одржао седницу већа, о којој није обавештавао јавног тужиоца и браниоца, јер веће није нашло да би њихово присуство било од значаја за доношење одлуке. На седници већа Врховни касациони суд је размотрио списе предмета, са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца осуђеног Г.М. је неоснован.

Бранилац осуђеног Г.М. у захтеву наводи да изрека првостепене пресуде не садржи сва субјективна и објективна обележја кривичног дела примање мита из члана 367. став 2. КЗ-а, јер у њој није описано коју то службену радњу Г.М. није извршио, а морао је и био дужан као саобраћајни полицајац да изврши, и на име тога примио новац, мада доказа ни о томе нема. На наведени начин, према наводима захтева, повређен је закон и то члан 439. став 1. тачка 1. ЗКП, јер дело за које је Г.М. оглашен кривим и осуђен није кривично дело примање мита из члана 367. став 2. КЗ-а.

По налажењу Врховног касационог суда, супротно наводима захтева за заштиту законитости, у радњама осуђеног Г.М. за које је оглашен кривим у овом кривичном поступку – да је као службено лице примио поклон да не изврши службену радњу коју не би смео да изврши - стичу се сви субјективни и објективни елементи кривичног дела примање мита из члана 367. став 2. КЗ. Наиме, наводе садржане у захтеву за заштиту законитости, бранилац окривљеног Г.М. је неосновано истицао и у жалби изјављеној против првостепене пресуде, а другостепени суд је нашао да су ти жалбени наводи неосновани и у образложењу

пресуде је дао јасне и довољне разлоге за правну квалификацију кривичног дела примање мита из члана 367. став 2. КЗ, за које је окривљени Г.М. оглашен кривим, које Врховни касациони суд у свему прихвата и у смислу члана 491. став 2. ЗКП на њих упућује.

Из напред наведених разлога, Врховни касациони суд је донео одлуку као у изреци на основу одредбе члана 491. ст. 1. и 2. ЗКП.

**Записничар-саветник,
Татјана Миленковић, с.р.**

**Председник већа-судија,
Драгиша Ђорђевић, с.р.**